

Udskriftsdato: fredag den 10. juli 2026

KEN nr 9413 af 02/07/2020 (Historisk)

Ankestyrelsens principmeddelelse 17-20 om revalidering - indsats - uddannelse - skånebehov - beskæftigelsesmål - jobplan - erhvervsplan

Ministerium: Social- og Boligministeriet

Journalnummer: 20-19801

Ankestyrelsens principmeddelelse 17-20 om revalidering - indsats - uddannelse - skånebehov - beskæftigelsesmål - jobplan - erhvervsplan

Principmeddelelsen samler offentliggjort praksis om indsatserne i et revalideringsforløb.

Principmeddelelsen er en sammenskrivning af O-5-99, A-13-02, A-22-02, A-48-02, N-12-05, A-26-05, A-21-08, 111-10, 7-11, 142-11 og 212-11. Principmeddelelsen indeholder ikke noget nyt. Meddelelsen har til formål at give et samlet billede af den praksis om indsatserne i et revalideringsforløb, som Ankestyrelsen tidligere har slået fast principielt, og som fortsat gælder på tidspunktet for offentliggørelsen af denne principmeddelelse.

Et revalideringsforløb kan blandt andet bestå af tilbud efter lov om en aktiv beskæftigelsesindsats. Det kan være tilbud om virksomhedspraktik, løntilskud eller vejledning og opkvalificering. Kommunen skal tilrettelægge revalideringen i samarbejde med borgeren således, at tilbuddet er tilpasset den enkeltes forudsætninger og behov og under hensyn til borgerens ønsker til fremtidig beskæftigelse.

Revalideringen skal være så omfattende og være af en karakter, så det reelt er muligt for borgeren efterfølgende at få et job. Jobmålet efter »Min Plan« skal så vidt muligt rettes mod områder, hvor der er gode eller rigtig gode beskæftigelsesmuligheder.

Udgangspunktet ved tilbud om revalidering er, at borgeren skal kunne komme til at klare sig på arbejdsmarkedet på normale vilkår og på fuld tid. Hvis revalideringen gives som uddannelse, ligger heri, at borgeren skal kunne stå til rådighed for arbejdsmarkedet i bredest muligt omfang inden for sit uddannelsesområde. Derved får borgeren nemmere ved at finde beskæftigelse. Kun hvis der er tale om en meget betydelig nedsættelse af arbejdsevnen, kan det være relevant at udarbejde en jobplan om uddannelse med henblik på beskæftigelse inden for en begrænset del af uddannelsesområdet eller med henblik på deltidsbeskæftigelse i form af f.eks. fleksjob.

Ankestyrelsen har taget stilling til indsatsen i revalideringsforløb i en række konkrete sager. Der er tale om konkrete eksempler, og eksemplerne er ikke udtømmende.

Omfanget af uddannelse

En uddannelse skal ikke omfatte mere end det nødvendige for at komme i beskæftigelse.

I sag nr. 1 havde borgeren ikke ret til en kandidatgrad i nygræsk, fordi en bachelorgrad giver en formel kompetence. Det forhold, at beskæftigelsesmulighederne med en kandidateksamen var bedre end med en bachelorgrad kunne ikke i sig selv give grundlag for at yde hjælp til kandidatuddannelsen.

I sag nr. 4 var en borger tilstrækkeligt kompenseret med en uddannelse til ergoterapeut. Der var ikke grundlag for at forlænge revalideringsplanen med en 3 måneders tillægsuddannelse som følge af en ny studieordning, der medførte stillingsbetegnelsen professionsbachelor.

I sag nr. 7 kunne der ikke gives revalidering til den 3 ½ årige uddannelse til bygningskonstruktør, men alene til den 2-årige uddannelse til byggetekniker. Begge uddannelser gav adgang til varieret beskæftigelse, der ikke belastede ryggen, og der var ikke ledighed i nogen af erhvervene. Den hurtigste vej til normal beskæftigelse for borgeren var gennem revalidering til byggetekniker.

I sag nr. 10 havde en borger, hvis uddannelsesforløb var blevet forsinket på grund af sygdom, ret til revalidering til færdiggørelse af den oprindeligt planlagte uddannelse som bioanalytiker. Borgeren kunne ikke få bevilget revalidering til en overbygning i sundhedsinformatik (mastergrad). Borgerens helbredsmæssige forhold var ikke afklaret, og det var ikke sandsynliggjort, at den oprindelige uddannelse ikke kunne hjælpe borgeren tilbage på arbejdsmarkedet.

Skånebehov

Skånebehovene indgår ved vurderingen af indsatsen.

I sag nr. 2 havde en borger, der havde en knælidelse, ikke ret til at få ændret revalideringsforløbet fra kontoruddannelse til pædagoguddannelse. Pædagoguddannelsen kunne ikke, sådan som kontoruddannelsen, tilgodese hendes skånebehov og kunne ikke undgå at udsætte hende for belastning af knæ og ryg. Pædagoguddannelsen kunne ikke anses for at være en uddannelse, der på kortest mulig tid kunne bringe hende tilbage til arbejdsmarkedet, da det ikke var realistisk, at hun kunne arbejde som pædagog.

I sag nr. 5 havde en borger med leddegigt ikke ret til revalidering til pædagog, da arbejdet som pædagog ikke kunne undgå at udsætte borgeren for belastning af knæ og ryg i forbindelse med løft, træk og vrid. Uddannelsen kunne derfor ikke anses for forenelig med de nødvendige skånehensyn. Da borgeren ikke havde meget betydelige begrænsninger i sin arbejdsevne, ville det ikke være i overensstemmelse med arbejdsmarkedets behov at sigte imod, at han kun kom til at stå begrænset til rådighed inden for et uddannelsesområde. Dette gjaldt uanset hans eget ønske om at komme til at arbejde som pædagog.

I sag nr. 9 kunne revalidering ved uddannelse til bachelor i jura ikke anses for den hurtigste vej til at opnå varig beskæftigelse og selvforsørgelse. Ankestyrelsens Beskæftigelsesudvalg lagde vægt på oplysninger om borgerens helbredsmæssige gener og tidligere erfaring og kvalifikationer inden for kontorområdet. Beskæftigelsesudvalget lagde vægt på, at der ikke var ryg- eller funktionsmæssig forskel på juridiske og kontormæssige arbejdsopgaver, idet arbejdet i begge tilfælde kunne tilrettelægges, så der var tale om skiftende og varierende arbejdsstillinger uden tunge løft.

I sag nr. 11 havde en borger ikke ret til revalidering til den ønskede uddannelse til holistisk afspændingspædagog, da der var mindre gode jobmuligheder inden for faget, og da borgeren kun kunne forventes at klare en mindre del af de udbudte stillinger på grund af begrænsninger i arbejdsevnen. Hun kunne kun bruge højre arm i begrænset omfang.

Klart beskæftigelsesmål

Der kan ikke fastsættes konkrete indsatser, hvis borgerens beskæftigelsesmål er uklart.

I sag nr. 3 havde en borger ikke ret til revalideringsydelse i perioden fra hun fik afslag på optagelse på pædagogseminariet og indtil der kunne udarbejdes en realistisk erhvervsplan. Det erhvervmæssige

sigte var ikke tilstrækkeligt afklaret, da kommunen bevilgede ansøger revalideringsydelse til gennemførelse af 2 HF fag.

En revalideringsplan lydende på 1 år HF og pædagoguddannelse eller anden kreativ uddannelse i 4 år opfyldte ikke de lovmæssige krav til en erhvervsplan. Kommunen burde endvidere have sikret sig, at borgeren opfyldte betingelserne for at kunne optages på pædagoguddannelsen, inden kommunen bevilgede revalideringsydelse til HF.

Forløbet under HF måtte betragtes som forrevalidering og indgik ikke i den maksimale revalideringsperiode på 5 år. Forrevalidering gives til personer, som er i målgruppen for revalidering, men som har behov for et afklarende forløb til at fastlægge det beskæftigelsesmæssige sigte, inden den egentlige revalidering iværksættes.

I sag nr. 6 havde en borger ret til revalidering til en 1-årig køkkenuddannelse, idet uddannelsen gav grundlag for en kompetence, der kunne anvendes på arbejdsmarkedet. Ved vurderingen af om uddannelsen havde et erhvervmæssigt sigte, blev der lagt vægt på, at flertallet af de personer, der havde gennemført uddannelsen, var overgået til videre beskæftigelse, eventuelt i fleksjob, eller fortsat uddannelse. Det var ikke en betingelse, at uddannelsen var godkendt af Undervisningsministeriet. Under uddannelsen indgik kun helt kortvarige praktikperioder, der samlet var mindre end 3 måneder.

I sag nr. 8 var et svingende ledighedstal for HA-uddannede efter en konkret vurdering ikke en sådan væsentlig ændring i forudsætningerne for borgerens jobplan, at der på denne baggrund skulle ske en ændring og forlængelse af jobplanen. Svingende ledighedstal vil normalt ikke i sig selv være en sådan væsentlig ændring, som kan begrunde revision af en jobplan, men indgår som et moment i en samlet vurdering af, om der er sket væsentlige ændringer i forudsætningerne for jobplanen.

Ankestyrelsens Beskæftigelsesudvalg lagde vægt på princippet om, at en revalidering skal tilrettelægges, således at den kan gennemføres på så kort tid som muligt. Derudover lagde udvalget vægt på, at HA-uddannelsen giver en række kompetencer, der kan anvendes bredt på arbejdsmarkedet.

Baggrund for at offentliggøre denne principmeddelelse:

Principmeddelelsen er en sammenskrivning af de tidligere O-5-99, A-13-02, A-22-02, A-48-02, N-12-05, A-26-05, A-21-08, 111-10, 7-11, 142-11 og 212-11.

Principmeddelelsen indeholder ikke noget nyt. Meddelelsen har til formål at give et samlet billede af den praksis om indsatserne i et revalideringsforløb, som Ankestyrelsen tidligere har slået fast principielt, og som fortsat gælder på tidspunktet for offentliggørelsen af denne principmeddelelse.

Sammenskrivningen er sket, fordi de tidligere principmeddelelser alle handlede om indsatsen i et revalideringsforløb. Desuden er reglerne om revalidering flyttet til lov om en aktiv beskæftigelsesindsats.

Gældende regler

Love og bekendtgørelser

Lov om en aktiv beskæftigelsesindsats (beskæftigelsesindsatsloven), lov nr. 548 af 7. maj 2019.

- § 143, stk. 1 og 2, om indsatsen i et revalideringsforløb

Praksis

Kasserede:

Principmeddelelsen er en sammenskrivning af følgende tidligere principmeddelelser, som herefter ikke længere gælder (historisk). Praksis er indarbejdet i denne meddelelse:

O-5-99: Ansøger var ikke berettiget til revalideringsydelse til en kandidatgrad i nygræsk.

Ankestyrelsen lagde vægt på, at en bachelorgrad giver en formel kompetence.

A-13-02: En ansøger, der havde en knælidelse, var ikke berettiget til at få ændret den tidligere lagte erhvervsplan i form af hjælp til gennemførelse af kontoruddannelse og i stedet få revalideringsydelse til pædagoguddannelsen, idet denne uddannelse ikke kunne tilgodese hendes skånebehov.

A-22-02: En revalidend havde ikke ret til revalideringsydelse i perioden fra hun fik afslag på optagelse på pædagogseminariet og indtil der kunne udarbejdes en realistisk erhvervsplan.

A-48-02: En ansøger var tilstrækkeligt kompenseret med en uddannelse til ergoterapeut. Der var ikke grundlag for at forlænge revalideringsplanen med 3 måneder som følge af en ny studieordning, der medførte stillingsbetegnelsen professionsbachelor.

N-12-05: En ansøger med leddegigt havde ikke ret til at få udbetalt revalideringsydelse i forbindelse med uddannelsen til pædagog, da arbejdet som pædagog ikke kunne undgå at udsætte ansøger for belastning af knæ og ryg i forbindelse med løft, træk og vrid. Uddannelsen kunne derfor ikke anses for forenelig med de nødvendige skånehensyn.

A-26-05: En kvinde havde ret til revalideringsydelse under en 1-årig køkkenuddannelse, idet uddannelsen gav grundlag for en kompetence, der kunne anvendes på arbejdsmarkedet.

A-21-08: Der kunne ikke gives revalidering til den 3 ½ årige uddannelse til bygningskonstruktør, men alene til den 2-årige uddannelse til byggetekniker.

111-10: Svingende ledighedstal vil normalt ikke i sig selv være en sådan væsentlig ændring, som kan begrunde revision af en jobplan, men indgår som et moment i en samlet vurdering af, om der er sket væsentlige ændringer i forudsætningerne for jobplanen. Det svingende ledighedstal for HA-uddannede var efter en konkret vurdering ikke en sådan væsentlig ændring i forudsætningerne for en revalidends jobplan, at der på denne baggrund skulle ske en ændring og forlængelse af jobplanen.

7-11: Ankestyrelsens Beskæftigelsesudvalg vurderede på baggrund af oplysninger om borgerens helbredsmæssige gener og tidligere erfaring og kvalifikationer inden for kontorområdet, at revalidering

ved uddannelse til bachelor i jura ikke kunne anses for den hurtigste vej for hende til at opnå varig beskæftigelse og selvforsørgelse.

142-11: En revalidend, hvis uddannelsesforløb var blevet forsinket på grund af sygdom, havde ret til revalideringsydelse til færdiggørelse af den oprindeligt planlagte uddannelse. Når forrevalideringen blev fratrukket, ville revalideringen i den konkrete sag ikke overskride 5 år. Revalidenden kunne ikke få bevilget revalidering til en overbygning (mastergrad).

212-11: En borger havde ikke ret til revalidering til den ønskede uddannelse, da der er mindre gode jobmuligheder inden for faget, og da ansøger kun kunne forventes at klare en mindre del af de udbudte stillinger på grund af begrænsninger i arbejdsevnen.

Vejledninger

Vi har også anvendt vejledning om lov om en aktiv beskæftigelsesindsats, nr. 10084 af 29. november 2019.

- Pkt. 492 om indsatsen i et revalideringsforløb

De konkrete afgørelser, der dannede grundlag for de tidligere principmeddelelser

Sag nr. 1, tidligere principmeddelelse O-5-99, j.nr. 200569-98

Følgende love blev anvendt, da principafgørelsen blev truffet:

- Lov om social bistand - lovbekendtgørelse nr. 110 af 26. februar 1996 - § 43, stk. 1
- Lov om aktiv socialpolitik - lovbekendtgørelse nr. 1460 af 12. december 2007 - § 50

Afgørelse

Ansøger, der i september 1990 startede studiet i nygræsk med støtte efter SU-reglerne, fik i marts 1993 bevilget revalideringshjælp til bachelorgraden i nygræsk med engelsk som tilvalgsfag på grund af en gigtlidelse.

Hun søgte i 1997 kommunen om fortsat støtte til cand.mag. uddannelsen.

Ifølge en telefonisk udtalelse fra studievejlederen måtte arbejdsmulighederne for bachelorer i nygræsk skønnes at være gode med muligheder inden for rejsebranchen som tolk, oversætter eller ved arbejde i Grækenland.

Kommunen gav herefter afslag på ansøgningen med begrundelsen, at ansøger med en afsluttet bacheloreksamen var kompenseret for sit helbredsmæssige handicap.

Ansøger anførte over for nævnet, at en bachelorgrad ikke var kvalificerende til tolke- og translatørarbejde i forbindelse med Grækenlands medlemskab af EU.

Studievejlederen udtalte i brev af 18. november 1997, at han ved samtalen med kommunens sagsbehandler havde forudsat, at man ønskede at drøfte ansøgers arbejdsmuligheder efter erhvervelsen af en cand. mag. grad. Han anbefalede således altid de studerende at fortsætte med en overbygningssuddannelse, hvilket blev fulgt af næsten 100% af de studerende. Han havde derfor ikke kendskab til bacheloruddannelsens erhvervsmuligheder.

Magistrenes Jobservice oplyste, at arbejdsløsheden blandt de arbejdsløshedsforsikrede bachelorer med et humanistisk fag var på 40% for hele gruppen (der kunne ikke siges noget eksakt om bachelorer med nygræsk som hovedfag). Tilsvarende var ledigheden for gruppen af kandidater med et humanistisk hovedfag 20%. For kandidater med hovedfag i græsk var ledigheden 12%.

Nævnet fandt, at ansøger ikke med en bacheloruddannelse i nygræsk og engelsk var tilstrækkelig kompenseret i revalideringsmæssig henseende, idet beskæftigelsesmulighederne med en bacheloruddannelse var dårlige. Nævnet hjemviste derfor sagen til kommunen med henblik på udarbejdelse af en erhvervsplan.

Nævnet lagde vægt på oplysningerne om ledigheden for bachelorer med et humanistisk fag og kandidater med hovedfag i græsk, samt oplysningerne fra studievejledningen om, at der ikke var tradition for at give arbejde til bachelorer, idet arbejdsgiverne hellere ville ansætte kandidater.

I klagen til Ankestyrelsen anførte kommunen, at ansøger måtte være tilstrækkeligt kompenseret i revalideringsmæssig henseende med en bacheloruddannelse.

Selvom beskæftigelsesmulighederne for bachelorer ikke var så gode, gav bacheloruddannelsen helt klart en formel kompetence. Ifølge udtalelser både fra Magistrenes Jobservice og studievejlederen var der en lille arbejdsløshedsprocent blandt kandidater med nygræsk som hovedfag. Kommunen mente derfor, at den lille arbejdsløshedsprocent blandt kandidater også kunne forventes at medføre beskæftigelse for bacheloruddannede.

Sagen blev behandlet i principielt møde med henblik på afklaring af, om personer med en bachelorgrad inden for humaniora måtte anses for kompenseret i revalideringsmæssig henseende, jf. SM O-119-97, herunder om det forhold, at der var lav arbejdsløshed blandt folk med kandidateksamen medførte, at der også var bedre beskæftigelsesmuligheder for bachelorer.

Afgørelse:

Ankestyrelsen fandt, at ansøger ikke var berettiget til revalideringsydelse til en kandidatgrad i nygræsk.

Ankestyrelsen lagde vægt på, at en bachelorgrad giver en formel kompetence, og selv om beskæftigelsesmulighederne med en kandidateksamen var bedre end med en bachelorgrad, kunne dette forhold ikke i sig selv give grundlag for at yde hjælp til kandidatuddannelsen.

Ankestyrelsen fandt endvidere efter oplysningerne om ledigheden blandt kandidater med hovedfag i nygræsk, at det måtte forventes, at der var beskæftigelsesmuligheder for bachelorer.

Ankestyrelsen ændrede således det sociale nævns afgørelse.

Sag nr. 2, tidligere principmeddelelse A-13-02, j.nr. 200578-01

Følgende love blev anvendt, da principafgørelsen blev truffet:

- Lov om aktiv socialpolitik - lovbekendtgørelse nr. 614 af 26. juni 2001 - § 50
- Lov om retssikkerhed og administration på det sociale område - lovbekendtgørelse nr. 267 af 12. april 2000 - § 69

Afgørelse

Ansøger, der var 27 år, var indtil sygemelding den 28. oktober 1999 beskæftiget som skolerengøringsassistent. Hun søgte i februar 2000 om revalidering til pædagog. Kommunen fandt ikke, at dette var hensigtsmæssigt, når ansøger havde en knælidelse.

Ansøger blev opereret flere gange i begge knæ. Ansøger havde desuden en velbehandlet epilepsi. Ansøger oplyste endvidere, at hun havde problemer med nederste del af ryggen ved forkert belastning af knæene, hvilket skete ret ofte.

Ansøger fik den 26. september 2000 bevilget revalideringsydelse til kontoruddannelse med et år på HG fra den 21. september 2000 - juni 2001 efterfulgt af 2 års elevtid.

I maj 2001 var ansøger til opfølgningssamtale i kommunen, hvor hun oplyste, at hun var glad for at gå på handelsskole, men at hun ikke ville kunne klare en kontoruddannelse på grund af rygproblemer. Ansøger havde gået til fysioterapi 2 gange ugentligt siden julen 2000 på grund af spændinger i nakken. Hun spurgte, om det var muligt at ændre revalideringsplanen til en uddannelse til pædagog. Hun ville dog færdiggøre HG.

Den 11. juni 2001 fik ansøger afslag på revalidering til pædagoguddannelsen. Kommunen begrundede afgørelsen med, at uddannelsen ikke tilgodeså hendes skånehensyn i forbindelse med hendes knælidelse. Ansøger blev i stedet opfordret til at færdiggøre den påbegyndte uddannelse til kontorassistent.

Nævnet tiltrådte kommunens afgørelse, idet nævnet lagde vægt på oplysninger om ansøgers helbredsmæssige forhold og de skånehensyn, der var forbundet med ansøgers knælidelse. Nævnet fandt på dette grundlag, at uddannelsen til pædagog ikke i tilstrækkelig grad kunne anses for at tilgodese ansøgers skånehensyn.

Nævnet lagde endvidere vægt på, at den påbegyndte kontoruddannelse på kortest mulig tid kunne bringe ansøger tilbage til arbejdsmarkedet, og at hun med denne uddannelse ville kunne få tilgodeset behovet for varierende arbejdsstillinger og ikke knæbelastende arbejde.

I klagen til Ankestyrelsen var det bl.a. anført, at ansøger stadig mente, hun bedst kunne klare et afvekslende job som pædagogjobbet, og at de helbredsmæssige problemer ville blive forværret ved stillesiddende kontorarbejde.

Sagen blev behandlet på principielt møde med henblik på afklaring af, hvorvidt kommunens afgørelse var ulovlig eller åbenbart urimelig for så vidt angik skønnet over, at pædagoguddannelsen ikke var forenelig med ansøgers knælidelse.

Afgørelse:

Ankestyrelsen fandt, at det af kommunen udøvede skøn, hvorefter der ikke var grundlag for at ændre den tidligere lagte erhvervsplan i form af hjælp til gennemførelse af kontoruddannelse og i stedet yde revalideringsstøtte til pædagoguddannelsen, ikke kunne anses for ulovligt eller åbenbart urimeligt.

Begrundelsen for afgørelsen var, at der ikke var helbredsmæssige eller sociale grunde, der talte for, at en uddannelse til pædagog skulle bedre ansøgers mulighed for hurtigst muligt at vende tilbage til arbejdsmarkedet sammenholdt med, at det helbredsmæssigt ikke var realistisk, at ansøger ville kunne varetage beskæftigelsen som pædagog.

Ankestyrelsen lagde vægt på, at den allerede fastlagte erhvervsplan tilgodeså behovet for skånehensyn til ansøgers knæ, hvorimod en pædagoguddannelse ikke kunne undgå at udsætte ansøger for belastning af knæene og ryggen i forbindelse med løft, træk og vrid, fx under leg med børn.

Der var bl.a. lagt vægt på, at det af det lægelige materiale fremgik, at ansøger havde en degenereret brusk, som var betydelig længere fremskreden end normalt for en person i ansøgers alder, og som også gav sig udtryk i egentlige knæskalsmanifestationer i form af belastningsudløste smerter.

Ansøger havde derfor behov for et udtalt skånehensyn til knæene, og dette fandtes ikke foreneligt med pædagogstudiet og et efterfølgende virke som pædagog, hverken på kort eller lang sigt.

Ankestyrelsen bemærkede med hensyn til det, der var anført i klagen om behovet for et afvekslende job som pædagogjobbet, og at de helbredsmæssige problemer blev forværret ved stillesiddende kontorarbejde, at det var Ankestyrelsens opfattelse, at et skånehensyn i dagligdagen ikke kunne tilgodeses ved et arbejde med egentlig fysisk belastning af knæ og ryg.

Ankestyrelsen tiltrådte således det sociale nævns afgørelse.

Sag nr. 3, tidligere principmeddelelse A-22-02, j.nr. 200066-02

Følgende love blev anvendt, da principafgørelsen blev truffet:

- Lov om aktiv socialpolitik - lovbekendtgørelse nr. 614 af 26. juni 2001 - § 50, stk. 1 og § 50, stk. 3
- Lov om aktiv socialpolitik - lovbekendtgørelse nr. 1460 af 12. december 2007 - § 50 og § 51, stk. 1
- Lov om en aktiv beskæftigelsesindsats - lovbekendtgørelse nr. 439 af 29. maj 2008 - § 27 og § 28, stk. 3

Afgørelse

Ansøger, der var 29 år, havde haft en svært belastet barndom og ungdom. Hun havde modtaget forskellige former for støtte, siden hun forlod skolen efter 9. klasse. Hun havde modtaget kontanthjælp siden hun fyldte 18 år. Fra september 1999 til marts 2000 var hun i aktivering i en skolefritidsordning 20 timer ugentlig. Kommunen bevilgede herefter ansøger revalidering af sociale årsager.

Kommunen udarbejdede samtidig en revalideringsplan med 1 år HF i perioden august 2000 til juni 2001 og derefter pædagoguddannelse eller anden kreativ uddannelse i perioden juli 2001 til juni 2005. Pædagoguddannelsen var normeret til 3 år. Kommunen bevilgede revalideringsydelse for hele perioden.

Ansøger bestod i sommeren 2001 de tilmeldte HF fag med pæne karakterer. Hun blev imidlertid ikke optaget på pædagoguddannelsen. Årsagen var, at hun ikke opfyldte adgangskravene på grund af manglende erhvervs erfaring.

Kommunen gav afslag på dispensation fra 5 års reglen i aktivlovens § 49, stk. 1. Kommunen vurderede, at der ikke forelå et svært handicap, specielle forhold eller ændringer i de sociale eller helbredsmæssige forhold.

Kommunen standsede samtidig udbetalingen af revalideringsydelse pr. 1. august 2001, hvor erhvervsplanen var blevet afbrudt, og henviste ansøger til at søge kontanthjælp indtil erhvervsplanen kunne genoptages.

Ansøger indhentede en udtalelse fra et af de pædagogseminarier, som havde givet afslag på optagelse. Seminariet fastholdt, at ansøger manglede erhvervs erfaring for at kunne blive optaget på uddannelsen. Seminariet gav samtidig udtryk for, at man ville se med stor velvilje på en eventuel dispensationsansøgning, hvis hun kunne dokumentere 1 års erfaring. Seminariet ville i ansøgers tilfælde godkende jobtilbud, aktivering eller lignende.

Ansøger startede i aktivering i en skolefritidsordning i september 2001 med 37 timer ugentlig, men fik tiltagende vanskeligheder med at klare arbejdet.

Nævnet fandt, at ansøger ikke var berettiget til forlængelse af den periode, hvori hun kunne få revalideringsydelse ud over 5 år, da der ikke var sket ændringer i de helbredsmæssige eller sociale forhold.

Nævnet fandt endvidere, at ansøger ikke havde et så svært handicap, at der var grundlag for at fastlægge en revalidering, hvor hun fik revalideringsydelse i mere end 5 år.

Nævnet lagde vægt på, at ansøger ikke var blevet optaget på pædagogstudiet, og at hun ikke med sikkerhed ville blive optaget på uddannelsen efter aktiveringsforløbet. På baggrund heraf fandt nævnet ikke tilstrækkeligt grundlag for at anse praktikforløbet som en del af revalideringsplanen. Kommunen var derfor berettiget til at standse udbetalingen af revalideringsydelse.

Ankestyrelsen indhentede oplysninger om optagelseskriterierne til pædagoguddannelsen. For at kunne optages på kvote 2 krævedes mindst 9. klasse, 2 HF fag samt 2 års erhvervs erfaring. Ved mindre end 2 års erhvervs erfaring kunne der søges dispensation, men ansøger skulle så på anden måde have fået en ballast svarende til 2 års erhvervs erfaring.

Sagen blev behandlet i principielt møde med henblik på afklaring af, om kommunen kunne standse udbetalingen af revalideringsydelse, når revalidenden ikke blev optaget på den ønskede uddannelse på grund af manglende kvalifikationer.

Ankestyrelsen tog endvidere stilling til, om revalideringsplanen opfyldte de lovmæssige krav til en erhvervsplan.

Afgørelse:

Ankestyrelsen fandt, at ansøger ikke kunne få revalideringsydelse i perioden fra hun fik afslag på optagelse på pædagogseminariet, og indtil der kunne udarbejdes en realistisk erhvervsplan.

Begrundelsen for afgørelsen var, at det erhvervsmæssige sigte ikke var tilstrækkeligt afklaret, da kommunen bevilgede ansøger revalideringsydelse.

Ankestyrelsen henviste til, at ansøger kun havde haft en ringe tilknytning til arbejdsmarkedet, og at det forudgående aktiveringsforløb kun var på 20 timer ugentlig.

Ankestyrelsen fandt herudover, at en revalideringsplan med 1 år HF og pædagoguddannelse eller anden kreativ uddannelse i 4 år var for upræcis til at opfylde kravene til en erhvervsplan. En erhvervsplan skal således både angive mål, tidsrammer og indhold. Den skal også indeholde en beskrivelse af de enkelte elementer i forløbet, og den skal være realistisk bl.a. med henblik på revaliderens muligheder for optagelse på den planlagte uddannelse.

Kommunen burde derfor have foretaget en yderligere afklaring af ansøgers erhvervsmæssige muligheder. Kommunen burde endvidere have sikret sig, at ansøger opfyldte betingelserne for at kunne blive optaget på pædagoguddannelsen, inden kommunen bevilgede revalideringsydelse til 1 år på HF.

Ankestyrelsen fandt derfor, at forløbet under HF måtte betragtes som forrevalidering, og at ansøger burde have haft støtte i form af kontanthjælp under forløbet. Ansøger var først berettiget til at få udbetalt revalideringsydelse, når det erhvervsmæssige sigte var så afklaret, at der kunne lægges en realistisk erhvervsplan.

Da det erhvervsmæssige sigte fortsat måtte betragtes som uafklaret på tidspunktet for kommunens afgørelse, havde kommunen været berettiget til at standse udbetalingen af revalideringsydelse. Dette gjaldt uanset udtalelsen fra pædagogseminariet, da det måtte anses for usikkert, om ansøger ville kunne opfylde betingelserne for optagelse.

Ankestyrelsen tiltrådte således med denne begrundelse det sociale nævns afgørelse og hjemviste sagen til kommunen til vurdering af, om ansøgers erhvervsmæssige situation senere var blevet så afklaret, at der kunne udarbejdes en realistisk erhvervsplan.

Ankestyrelsens afgørelse betød, at det år, hvori ansøger havde modtaget revalideringsydelse til gennemførelse af HF enkeltfag, ikke skulle indgå i den maksimale revalideringsperiode på 5 år, jf. aktivlovens § 49.

Sag nr. 4, tidligere principmeddelelse A-48-02, j.nr. 2000342-02

Følgende lov blev anvendt, da principafgørelsen blev truffet:

- Lov om aktiv socialpolitik - lovbekendtgørelse nr. 614 af 26. juni 2001 - § 56

Afgørelse

En kvinde påbegyndte uddannelse til ergoterapeut den 1. september 1999. Hun forventede at afslutte uddannelsen i sommeren 2002. Under uddannelsen modtog hun revalideringsydelse fra sin bopælskommune.

I september 2001 blev uddannelsen til ergoterapeut ændret, således at uddannelsen blev forlænget fra 3 til 3 1/2 år. De studerende fik ikke længere titlen ergoterapeuter, men blev i stedet professionsbachelor i ergoterapi.

De studerende, som var påbegyndt uddannelsen før 1. marts 2001, fik tilbud om at forlænge uddannelsen med 3 måneder, som en tillægsuddannelse, placeret efter udløbet af de 3 år, som uddannelsen tidligere var normeret til at skulle vare. Studerende, som var påbegyndt uddannelsen efter 1. marts 2001, fik tilbudt tillægsuddannelsen som en integreret del af uddannelsesforløbet, som nu varede 3 1/2 år. For studerende, som var påbegyndt uddannelsen efter 1. marts 2001 ville det således ikke være muligt at færdiggøre uddannelsen uden at forlænge studietiden med 1/2 år.

Ansøger søgte sin kommune om forlængelse af erhvervsplanen med 3 måneder på baggrund af den ændrede studieordning.

Kommunen gav afslag, idet hun var tilstrækkeligt kompenseret med uddannelsen til ergoterapeut.

Hun ankede uddannelsen, idet hun mente, at hun vil være ringere stillet med hensyn til jobmuligheder, hvis hun ikke tog tillægsuddannelsen.

Det sociale nævn ændrede kommunens afgørelse, og bevilgede ansøger 3 måneders forlængelse af revalideringsplanen, idet hun ved forlængelsen ville blive ligeså kvalificeret som andre ergoterapeutstuderende, og dermed ville hendes jobmuligheder ikke forringes.

Sagen blev behandlet i principielt møde med henblik på afklaring af hvilken betydning det får for en forud fastlagt erhvervsplan, at studiestedet forlænger en uddannelse med 3 måneder.

Afgørelse:

Ansøger var ikke berettiget til forlængelse af erhvervsplanen med 3 måneder.

Begrundelsen for afgørelsen var, at en revalidering skal tilrettelægges således, at den kan gennemføres på så kort tid som muligt, jf. § 49, i lov om aktiv socialpolitik.

Ankestyrelsen lagde ved afgørelsen vægt på, at den 3-måneders forlængelse, som blev tilbudt ergoterapeutstuderende, der var begyndt på studiet før 1. marts 2001 var en 3 måneders uddannelsesforlængelse, der medfører, at titlen professionsbachelor opnås. Tillægsuddannelsen integreredes først i studieordningen med den overgangsordning, som gennemførtes fra 1. september 2002 for studerende med studiestart 1. marts 2001.

Ankestyrelsen lagde vægt på, at ansøger der begyndte ergoterapeutuddannelsen den 1. september 1999 var tilstrækkelig kompenseret med uddannelsesforløbet efter studieordningen fra 1. juni 1999.

Ankestyrelsen ændrede således det sociale nævns afgørelse.

Sag nr. 5, tidligere principmeddelelse N-12-05, j.nr. 2000434-05

Følgende lov blev anvendt, da principafgørelsen blev truffet:

- Lov om en aktiv beskæftigelsesindsats - lovbekendtgørelse nr. 685 af 29. juni 2005 - § 27, stk. 2

Afgørelse

Ansøger søgte i august 2004 kommunen om revalideringsstøtte til uddannelsen som pædagog, og i september 2004 begyndte han på uddannelsen.

Ansøger havde fået konstateret kronisk leddegigt i 1993 som 21-årig, hvor der var affektion af knæled, håndled, fingrenes grundled, hoftelid, albuelid og tåled. Ved røntgenundersøgelse i 2003 fik han påvist massive erosioner og nærmest sammencentring af håndrodknoglerne. En speciallæge vurderede, at der erhvervsmæssigt skulle vises skånehensyn til leddene, men at der inden for pædagoguddannelsen skulle være niches, som ansøger godt kunne klare.

På ansøgningstidspunktet havde sygdommen været i en rolig fase gennem flere år, men der var symptomer fra venstre håndled i form af belastningsrelaterede smerter.

Ansøger havde måttet opgive flere uddannelser, da han fysisk ikke havde kunnet klare arbejdet.

I ressourceprofilen var oplyst, at ansøger modtog SU, og at han havde ca. 10 timers erhvervsarbejde om ugen som kok. Han havde imidlertid problemer med at klare erhvervsarbejdet på grund af træthed og hævede led på dage, hvor han både havde været i skole og på arbejde.

Ifølge udtalelse fra pædagogseminariet forløb uddannelsen planmæssigt og intet tydede på, at han ikke skulle kunne gennemføre den på normeret tid. Der forelå endvidere en udtalelse fra en børnehave, der konkluderede, at det havde været en meget positiv oplevelse for børn, forældre og personale at have ansøger i praktik.

Kommunen vurderede, at ansøger var omfattet af målgruppen for revalidering, men at uddannelsen som pædagog ikke var forenelig med de nødvendige skånehensyn. Kommunen henviste til, at der ville være varige skånehensyn overfor tungere fysisk belastende arbejde. Ved påvirkning af leddene kunne der være problemer med gående og stående arbejdsfunktioner. Arbejdet som pædagog ville derfor kræve selektiv placering.

Kommunen tilbød samtidig at være behjælpelig med at udarbejde en anden revalideringsplan, hvor skånehensynene ville kunne tilgodeses.

Det sociale nævn fandt ansøger berettiget til uddannelsen som pædagog. Nævnet henviste til de lægelige udtalelser om, at de nødvendige skånehensyn kunne tilgodeses under uddannelsen og det efterfølgende arbejde som pædagog.

Kommunen klagede over nævnets afgørelse og mente, at nævnets afgørelse var i strid med gældende praksis på området, jf. SM O-16-99. Kommunen mente også, at nævnet kun havde lagt vægt på den lægelige vurdering og tilsidesat, at arbejdsevnen skulle kunne omsættes til konkrete jobfunktioner, der skulle findes i et rimeligt omfang på arbejdsmarkedet.

Sagen blev behandlet i principielt møde som supplement til SM O-16-99 og SM A-13-02 med henblik på afklaring af, om der i henhold til de nugældende regler kunne ydes revalideringsmæssig støtte til en uddannelse, hvis revalidandens skånehensyn - bredere set - bedre ville kunne tilgodeses inden for andre erhverv.

Afgørelse:

Ansøger havde ikke ret til at få udbetalt revalideringsydelse i forbindelse med uddannelsen til pædagog.

Ankestyrelsen henviste til, at udgangspunktet ved tilbud om revalidering var, at revalidanden skulle kunne komme til at klare sig på arbejdsmarkedet på normale vilkår og på fuld tid. Heri lå, at revalidanden også skulle kunne stå til rådighed for arbejdsmarkedet i bredest muligt omfang inden for sit uddannelsesområde, idet han derved fik nemmere ved at finde beskæftigelse.

Kun hvis der var tale om en meget betydelig nedsættelse af arbejdsevnen, kunne det være relevant at udarbejde en jobplan med henblik på beskæftigelse inden for en begrænset del af uddannelsesområdet eller med henblik på deltidsbeskæftigelse i form af f.eks. fleksjob.

Efter § 27, stk. 2 i beskæftigelsesloven skulle personens beskæftigelsesmål beskrives i en jobplan. Med udgangspunkt i personens ønsker og forudsætninger og under hensyn til arbejdsmarkedets behov skulle planen tillige angive, hvilke tilbud der kunne bidrage til opfyldelse af målet.

Ankestyrelsen havde tidligere truffet principiel afgørelse om, at den ønskede uddannelse skulle kunne anses for forenelig med de nødvendige skånehensyn, jf. Sociale Meddelelser, SM A-13-02, og at pædagoguddannelsen ikke kunne undgå at udsætte ansøger for belastning af knæ og ryg i forbindelse med løft, træk og vrid.

På baggrund af oplysningerne i ressourceprofilen vurderede Ankestyrelsen, at ansøger ikke havde meget betydelige begrænsninger i sin arbejdsevne, men at der var skånehensyn i form af ikke ledbelastende arbejde. Det ville derfor ikke være i overensstemmelsen med arbejdsmarkedets behov at sigte imod, at han kun kom til at stå begrænset til rådighed inden for et uddannelsesområde. Dette gjaldt uanset hans eget ønske om at komme til at arbejde som pædagog.

Ankestyrelsen henviste til, at de nødvendige skånehensyn ikke ville kunne tilgodeses inden for hverken småbørnsområdet eller områderne med fysisk eller psykisk handicappede børn, unge og voksne, da disse persongrupper krævede en del praktisk hjælp. Hertil kom, at også arbejdet med større børn og unge kunne indebære gående og stående arbejde i betydeligt omfang.

Da udbetaling af revalideringsydelse forudsatte, at der var udarbejdet en jobplan, jf. § 51, stk. 1 i aktivloven, skulle udbetalingen af revalideringsydelse ophøre, med mindre kommunen kunne udarbejde en ny jobplan i løbet af meget kort tid.

Ankestyrelsen ændrede således nævnets afgørelse.

Sag nr. 6, tidligere principmeddelelse A-26-05, j.nr. 2000119-05

Følgende love blev anvendt, da principafgørelsen blev truffet:

- Lov om aktiv socialpolitik - lovbekendtgørelse nr. 709 af 13. august 2003 - § 46, stk. 1
- Lov om en aktiv beskæftigelsesindsats - lov nr. 419 af 10. juni 2003 - § 32, stk. 4

Afgørelse

Kommunen havde henvist en kvinde til et amtsligt revaliderings- og uddannelsesstilbud. Formålet med deltagelse var at sætte hende i gang, og at hun dernæst skulle tænke i erhvervsmæssige baner.

På baggrund af et forløb på 3 uger med positivt resultat bevilgede kommunen en 1-årig uddannelse med kontanthjælp fra 6. september 2004. Kommunen anså kvinden for revalideringsberettiget, men fandt dog, at der på daværende tidspunkt ikke var en sådan afklaring, at der var grundlag for revalideringsydelse.

Det sociale nævn traf afgørelse om, at kvinden havde ret til revalideringsydelse, da den 1-årige uddannelse måtte betragtes som kompetencegivende.

I klagen til Ankestyrelsen anførte kommunen blandt andet, at betingelsen for revalideringsydelse ikke var opfyldt, da uddannelsen ikke sikrede arbejde efter gennemført uddannelse.

Nævnet lagde vægt på, at praktikperioder under et særligt tilrettelagt uddannelsesforløb efter lov om en aktiv beskæftigelsesindsats § 32, stk. 1, nr. 2, efter § 32, stk. 4 kunne have varighed på højest 3 måneder.

Det blev yderligere oplyst for Ankestyrelsen, at den 1-årige uddannelse blev oprettet i år 2000, og at antallet af kursister i de 4 år havde været henholdsvis 4, 3, 4 og i indeværende år 9. De fleste var kommet videre til fleksjob. Uddannelsen kunne blandt andet bruges i børnehaver, der ofte havde ca. 20 timers arbejdstilbud. Nogle var gået videre med den ordinære køkkenassistentuddannelse.

I uddannelsen indgik få helt kortvarige praktikperioder.

Sagen blev behandlet i principielt møde med henblik på afklaring af, om bevilling af et særligt tilrettelagt uddannelsesforløb af 1 års varighed i henhold til § 32 i lov om en aktiv beskæftigelsesindsats gav ret til udbetaling af revalideringsydelse.

Afgørelse:

Kvinden havde ret til revalideringsydelse fra 6. september 2004.

Ankestyrelsen fandt, at den 1-årige køkkenuddannelse gav grundlag for en kompetence, der kunne anvendes på arbejdsmarkedet.

Ved vurderingen af om uddannelsen havde erhvervmæssigt sigte, lagde Ankestyrelsen vægt på oplysningerne om, at flertallet af de personer, der havde gennemført uddannelsen, var overgået til videre beskæftigelse, eventuelt i fleksjob, eller fortsat uddannelse. Det var ikke en betingelse, at uddannelsen var godkendt af Undervisningsministeriet.

Ankestyrelsen fandt ikke grundlag for at tilsidesætte nævnets vurdering af, at der for kvinden kunne udarbejdes en jobplan med beskrivelse af målet for uddannelsen, således at hendes mulighed for at forsørge sig selv og sin familie forbedredes.

Ankestyrelsen lagde herved vægt på, at kvinden ifølge kommunens egen vurdering var revalideringsberettiget, og at forrevalidering på 20 dage var gennemført med et positivt resultat. I den forbindelse blev der navnlig lagt vægt på, at kvinden selv var motiveret for uddannelsen, og at uddannelsesstedet anså det for realistisk, at hun kunne blive selvforsørgende gennem uddannelsen.

Ankestyrelsen fandt, at kommunen dermed også havde haft mulighed for at fastlægge en jobplan i medfør af beskæftigelsesindsatslovens § 27 og § 28, stk. 3, og at der derfor var ret til revalideringsydelse ved påbegyndelsen af den 1-årige uddannelse, jf. lov om aktiv socialpolitik § 46, stk. 1, om revalidering og § 51 om ret til revalideringsydelse under revalidering.

Ankestyrelsen fandt, at beskæftigelsesindsatslovens § 32, stk. 4, om varighed af praktikperioder på højst 3 måneder ikke skulle finde anvendelse, idet bestemmelsen alene vedrørte praktikperioder, og der ikke i den 1-årige køkkenuddannelse indgik en samlet praktikperiode på over 3 måneder.

Ankestyrelsen kom således til samme resultat som det sociale nævn.

Sag nr. 7, tidligere principmeddelelse A-21-08, j.nr. 2000194-08

Følgende lov blev anvendt, da principafgørelsen blev truffet:

- Lov om aktiv socialpolitik - lovbekendtgørelse nr. 1460 af 12. december 2007 - § 47 og § 49

Afgørelse

Kommunen bevilgede den 31. maj 2006 ansøger revalideringsydelse til tre ugers matematik kursus fra 2. juni 2006 til 23. juni 2006 og derefter uddannelsen til bygningstekniker på Byggeteknisk Højskole fra 2. august 2006 til juni 2008.

Ansøger klagede over revalideringen til byggetekniker. Han henviste til, at andre havde fået den fulde uddannelse til bygningskonstruktør, og at det ikke var nemt at få job som byggetekniker.

Beskæftigelsesankenævnet fandt ved sin afgørelse ikke grundlag for at tilsidesætte kommunens vurdering.

Nævnet lagde vægt på, at der var et skånebehov, således at tungt løftarbejde skulle undgås. Nævnet fandt uddannelsen til byggetekniker samt arbejdet inden for faget foreneligt med skånehensynet, ligesom det var den korteste vej tilbage på arbejdsmarkedet. Endelig var jobmulighederne ligeså gode for byggeteknikere som for bygningskonstruktører.

Ansøgers advokat klagede over nævnets afgørelse.

I klagen til Ankestyrelsens Beskæftigelsesudvalg var det anført, at beskæftigelsesankenævnets afgørelse stred imod Ankestyrelsens Principafgørelse A-27-05. Det anførtes endvidere, at der ikke var taget tilbørligt hensyn til de helbredsmæssige begrænsninger og egne ønsker og behov. Arbejdet som byggetekniker, som var mere stillesiddende, var ikke foreneligt med ansøgers skånehensyn. Advokaten oplyste endvidere, at ansøger havde fortsat uddannelsen til bygningskonstruktør.

Ankestyrelsen indhentede oplysninger om uddannelserne til byggetekniker og bygningskonstruktør, og partshørte ansøger over oplysningerne.

Advokaten anførte herefter, at der var mere stillesiddende arbejde som byggetekniker end som bygningskonstruktør, at beskæftigelsesmulighederne på længere sigt var bedre for en bygningskonstruktør, at ansøger havde evnerne til at tage den længere uddannelse, og at det ikke burde komme ansøger til skade, at kommunen havde været så længe om at behandle klagen, at han selv måtte træffe en afgørelse om uddannelsesvalg.

Sagen blev behandlet i principielt møde som supplement til Principafgørelsen A-27-05 om revalidering.

Afgørelse:

Ansøger havde ret til revalidering til byggetekniker.

Det betød, at han ikke havde ret til revalidering til bygningskonstruktør.

Ankestyrelsens Beskæftigelsesudvalg kom således til samme resultat som beskæftigelsesankenævnet.

Ankestyrelsens Beskæftigelsesudvalg fandt, at ansøger med en uddannelse som byggetekniker ville kunne komme tilbage på arbejdsmarkedet og dermed igen være selvforsørgende.

Beskæftigelsesudvalget vurderede, at det ikke var nødvendigt at bevilge revalidering til den længere uddannelse til bygningskonstruktør.

Ankestyrelsens Beskæftigelsesudvalg lagde vægt på, at der var lige gode muligheder for at få arbejde som byggetekniker og bygningskonstruktør, idet der de seneste par år ikke havde været ledighed inden for byggebranchen. Det fremgik af beskrivelserne af uddannelserne, at begge gav mulighed for beskæftigelse med varieret arbejde, der ikke belastede ryggen.

Det fremgik af lægeerklæring fra den 10. april 2006, at ansøger kom til skade med ryggen den 10. marts 2005.

Han havde siden haft svært indskrænket bevægelighed af lænderyggen og daglige smerter. Ansøger kunne ikke længere varetage sit arbejde som gulvlægger og i det hele taget tungt løftarbejde.

Målet med revalidering var at bringe revalidenden hurtigst og sikrest tilbage til arbejdsmarkedet på ordinære vilkår.

Det fremgik af lovens § 49, at kommunen skulle tilrettelægge en revalidering, således at den kunne gennemføres på så kort tid som mulig, og således at revalidendens behov blev tilgodeset.

Det fremgik af sagens oplysninger, at uddannelsesforløbet for de to uddannelser var således, at man efter to år kunne være færdig som byggetekniker, eller man kunne vælge at fortsætte endnu 1 ½ år for at få uddannelsen som bygningskonstruktør.

Ansøger havde, efter at have klaget over kommunens bevilling, valgt at fortsætte uddannelsesforløbet til bygningskonstruktør.

Da kommunens bevilling til byggetekniker stod ved magt, så længe afgørelsen ikke var ændret, havde ansøger ikke haft ret til at ændre uddannelsesforløbet under revalideringen.

Sag nr. 8, tidligere principmeddelelse 111-10, j.nr. 2100114-09

Følgende love blev anvendt, da principafgørelsen blev truffet:

- Lov om en aktiv beskæftigelsesindsats - lovbekendtgørelse nr. 1428 af 14. december 2009 - § 27, stk. 6
- Lov om aktiv socialpolitik - lovbekendtgørelse nr. 946 af 1. oktober 2009 - § 49, stk. 1

Afgørelse

Ankestyrelsens Beskæftigelsesudvalg har i møde truffet afgørelse i din sag om, hvorvidt ændringer i ledighedstallene er en væsentlig ændret forudsætning på arbejdsmarkedet, som betyder, at der skal ske revision af jobplanen i forbindelse med revalidering.

Resultatet er

- Du har ikke ret til yderligere revalidering ud over HA-uddannelsen.

Vi tiltræder således beskæftigelsesankenævnets afgørelse.

Begrundelsen for afgørelsen

Beskæftigelsesudvalget har lagt vægt på, at jobplanen må revideres, når der sker væsentlige ændringer i revalidendens personlige forhold eller i forholdene på arbejdsmarkedet. Svingende ledighedstal vil normalt ikke i sig selv være en sådan væsentlig ændring, som kan begrunde revision af jobplanen, men indgår som et moment i en samlet vurdering af, om der er sket væsentlige ændringer i forudsætningerne for jobplanen.

Ud fra en konkret vurdering finder Beskæftigelsesudvalget ikke, at det svingende ledighedstal for HA-uddannede er en sådan væsentlig ændring i forudsætningerne for din jobplan, at der på denne baggrund skal ske en ændring og forlængelse af jobplanen.

Udvalget har herved lagt vægt på princippet om, at en revalidering skal tilrettelægges, således at den kan gennemføres på så kort tid som muligt.

Udvalget har også lagt vægt på, at HA-uddannelsen giver en række kompetencer, der kan anvendes bredt på arbejdsmarkedet.

Oplysninger i sagen

Vi har afgjort sagen på grundlag af:

- De oplysninger, som forelå da nævnet traf afgørelse i sagen
- Nævnets afgørelse af 22. september 2009
- Klagen til Ankestyrelsens Beskæftigelsesudvalg af 23. september 2009
- Nævnets genvurdering
- Dine supplerende oplysninger af 4. januar 2010, 8. marts 2010, 12. marts 2010 og 29. marts 2010

A Kommune meddeler den 7. april 2009 afslag på udvidelse af din eksisterende bevilling på revalidering fra almen HA til cand.merc.aud.

Nævnet stadfæster kommunens afgørelse.

Nævnet finder, at du ikke er berettiget til revalidering ud over den 3 årige HA-uddannelse, idet uddannelsen tilgodeser dine behov for støtte.

I klagen til Ankestyrelsen har du anført, at ifølge X A-kasse er der 44% arbejdsløshed blandt HA'ere uddannet i 2008.

Det er derfor din opfattelse, at kommunens afgørelse er i strid med Principafgørelse A-27-05, om at der ved afgivelse af tilbud skal tages udgangspunkt i den enkeltes ønsker og forudsætninger samt arbejdsmarkedets behov. Og at der skal anvendes det redskab, der forudsættes at være det mest effektfulde i forhold til en hurtig indslusning på arbejdsmarkedet på ordinære vilkår.

Ved genvurdering fastholder nævnet afgørelsen, og oplyser, at der ved afgørelsen er lagt vægt på de ledighedstal, der var til rådighed ved udarbejdelsen af den oprindelige jobplan.

Det er nævnets vurdering, at svingende ledighedstal i en igangværende revalideringsperiode ikke er en væsentlig ændret forudsætning på arbejdsmarkedet. Nævnet har derfor ikke lagt vægt på de indhentede oplysninger fra X A-kasse.

Sag nr. 9, tidligere principmeddelelse 7-11, j.nr. 2100185-10

Følgende lov blev anvendt, da principafgørelsen blev truffet:

- Lov om aktiv socialpolitik - lovbekendtgørelse nr. 946 af 1. oktober 2009 - § 46, § 47, § 49, stk. 1 og § 50

Afgørelse

Ankestyrelsens Beskæftigelsesudvalg har i møde truffet afgørelse i NN's sag om, hvorvidt revalidering til bachelor i jura er i overensstemmelse med regler og praksis i forhold til en person med kontoruddannelse, der senest har været i fleksjob på grund af ryglidelse.

Resultatet er

- NN har ikke ret til revalideringsstøtte til uddannelsen til bachelor i jura

Det betyder, at kommunen i samarbejde med NN skal tilrettelægge en jobplan, der kan bringe hende tilbage til arbejdsmarkedet med anvendelse af hendes uddannelsesmæssige kompetencer og de allerede opnåede kvalifikationer og arbejds erfaring inden for kontorområdet.

Vi ændrer således afgørelsen fra Beskæftigelsesankenævnet i YY.

Vores afgørelse medfører ikke, at NN skal tilbagebetale eventuelle ydelser, som er udbetalt på baggrund af beskæftigelsesankenævnets afgørelse.

Der var enighed på mødet.

Begrundelsen for afgørelsen

Ankestyrelsens Beskæftigelsesudvalg vurderer på baggrund af oplysninger om NN's helbredsmæssige gener og tidligere erfaring og kvalifikationer inden for kontorområdet, at uddannelsen til bachelor i jura ikke kan anses for den hurtigste vej for hende til at opnå varig beskæftigelse og selvforsørgelse.

Ved denne vurdering har vi lagt vægt på, at der ikke er ryg- eller funktionsmæssig forskel på juridiske og kontormæssige arbejdsopgaver, idet arbejdet i begge tilfælde kan tilrettelægges, så der er tale om skiftende og varierende arbejdsstillinger uden tunge løft.

Vi har desuden lagt vægt på, at hun i 2007 blev sygemeldt på grund af stress. Juridisk arbejde kan ikke anses for mindre stressende end arbejde som kontormæssig sagsbehandler.

Vi har endvidere lagt vægt på, at NN's muligheder for at kunne arbejde på ordinære vilkår inden for hendes uddannelsesområde som kontorassistent er lige så gode som med en bachelor grad i jura.

På denne baggrund vurderer vi, at NN ikke har ret til revalideringsstøtte til bachelor uddannelsen i jura.

Vi har lagt til grund, at NN er omfattet af den personkreds, der har ret til revalidering, idet jobcentret har anset hende for omfattet heraf.

Bemærkninger til klagen

Kommunen har oplyst, at NN's muligheder for at kunne arbejde på ordinære vilkår er lige så gode inden for hendes uddannelsesområde som kontorassistent, hvor hun har tidligere arbejds erfaring på fuld tid som sagsbehandler i både pensionskasse, fagforbund, forsikringsforbund og kommune, som med en uddannelse i bachelor i jura.

Kommunen har endvidere anført, at det forhold, at NN tidligere har fungeret som kontorassistent/sagsbehandler i fleksjob, ikke i sig selv er et argument for, at en virksomhedspraktik ikke er tilstrækkelig for at forbedre hendes muligheder for at varetage arbejde på ordinære vilkår, som nævnet vurderer.

NN oplyste i e-mail af 26. maj 2010, at hun har valgt at søge en BA i jura ud fra en betragtning om, at tre års hjælp var bedre end ingen, men det skal samtidig anføres, at hun på intet tidspunkt har haft til hensigt at stoppe sit studium efter tre år. Hendes mål er således fortsat cand. jur., idet hendes jobmuligheder vil være langt bedre og bredere og hun herved vil have de bedste betingelser for igen at opnå selvforsørgelse.

Vi bemærker, at formålet med revalidering er, at bringe borgeren hurtigst og sikrest tilbage på arbejdsmarkedet på ordinære vilkår. Bachelor i jura kan ikke i denne sammenhæng anses for den hurtigste vej tilbage til arbejdsmarkedet på ordinære vilkår.

Oplysninger i sagen

Vi har afgjort sagen på grundlag af:

- De oplysninger, som forelå da Beskæftigelsesankenævnet traf afgørelse i sagen
- Nævnets afgørelse af 10. marts 2010
- Klagen til Ankestyrelsens Beskæftigelsesudvalg af 7. april 2010 og yderligere bemærkninger til klagen af 17. april 2010
- Nævnets genvurdering
- Yderligere oplysninger fra NN af 26. maj 201

Kommunen vurderede, at NN var omfattet af personkredsen for revalidering. Samtidig gav kommunen afslag på uddannelsen til bachelor i jura.

Kommunen fandt, at NN med de uddannelsesmæssige kompetencer og den arbejds erfaring hun allerede havde, hurtigst muligt ville kunne genoptræne sin arbejds evne via virksomhedspraktik inden for kontorområdet. Dette vil kunne ske ved en langsom optrapning af arbejdstiden inden for kontorarbejdsområdet, hvor hendes skånebehov kunne tilgodeses bedst muligt.

Nævnet fandt NN berettiget til revalideringsstøtte til bachelor i jura.

Det var nævnets vurdering, at en bachelor i jura ville være foreneligt med hendes ryglidelse, idet hun med denne uddannelse ville have mulighed for at tilrettelægge en arbejds dag med varierende arbejdsopgaver og arbejdsstillinger og kombinere med hjemmearbejdsplads eller eventuelt nedsat tid.

Kommunen anførte i klagen, at det var kommunens vurdering, at arbejde på ordinære vilkår ville være realistisk, hvis der blev iværksat revalideringstiltag. Kommunen mente dog ikke, at en uddannelse til bachelor i jura var kortest muligt vej i forhold til at opnå dette.

Sag nr. 10, tidligere principmeddelelse 142-11, j.nr. 2100201-10

Følgende lov blev anvendt, da principafgørelsen blev truffet:

- Lov om aktiv socialpolitik - lovbekendtgørelse nr. 946 af 1. oktober 2009 - § 49 og § 56

Afgørelse

Ankestyrelsens Beskæftigelsesudvalg har i møde truffet afgørelse i din sag om forlængelse af revalidering, herunder om du er forhindret i at gennemføre den planlagte uddannelse på grund af nedsat fysisk eller psykisk funktionsevne, eller andre helt specielle forhold, og om sygdom eller særlige sociale forhold midlertidigt forsinker gennemførelsen af den planlagte uddannelse.

Resultatet er

- Du har ret til forlængelse af revalidering til færdiggørelse af uddannelsen som bioanalytiker
- Du kan ikke få forlænget din revalidering til masteruddannelsen i sundhedsinformatik

Vi ændrer således delvist afgørelsen fra Beskæftigelsesankenævnet i Statsforvaltningen YY.

Kommunen vil kontakte dig.

Der var enighed på mødet.

Begrundelsen for afgørelsen

Uddannelse til bioanalytiker

Det er en betingelse for at få forlænget revalidering, at revalidenden enten ikke kan gennemføre jobplanen på grund af nedsat fysisk eller psykisk funktionsevne eller andre helt specielle forhold, eller at sygdom, pasning af syge børn eller børn med nedsat fysisk eller psykisk funktionsevne, barsel, manglende pasningsmulighed af børn eller sociale forhold midlertidigt forsinker revalidenden i at gennemføre jobplanen.

Din uddannelse er forsinket på grund af sygdom, som du er i behandling for.

Vi har ikke fundet det dokumenteret, at fortsat uddannelse var udsigtsløs.

Det forhold, at din helbredssituation inden færdiggørelsen af uddannelsen fortsat var uafklaret, findes ikke at tale afgørende imod forlængelse af revalidering.

Vi har lagt vægt på, at du faktisk har gennemført uddannelsen til bioanalytiker, at ”anden aktør” den 31. maj 2010 vurderer, at en færdiggørelse af uddannelsen til bioanalytiker vil forbedre dine muligheder for beskæftigelse væsentligt.

Vi bemærker, at i forbindelse med vurderingen af, hvorvidt en jobplan fortsat er realistisk, bør der også tages hensyn til at formålet med revalidering er at støtte revalidenden i at gennemføre jobplanen, som er fastlagt som en aftale mellem revalidend og kommune.

Vi bemærker, at revalideringen konkret ikke vil udgøre mere end 5 år.

Vi har lagt vægt på, at kommunen har oplyst, at din revalidering, inklusiv 6 måneders forrevalidering, har varet i 4 år og 9 måneder, at forrevalidering ikke skal medregnes til 5 års perioden, jf. Principafgørelse 39-10, at du efter det oplyste afsluttede 6. semester i januar 2010, og at du har bestået uddannelsen den 30. juni 2010.

Master i sundhedsinformatik

Du kan ikke få forlænget din revalidering med yderligere 2 år i forbindelse med en master i sundhedsinformatik.

Vi har lagt vægt på, at du har gennemført uddannelsen som bioanalytiker, og at kommunen vil igangsætte en sygeopfølgingsplan. Vi har lagt vægt på, at der i sagen ikke er oplysninger om, at du ikke vil kunne klare beskæftigelse som bioanalytiker.

Du har begrundet dit ønske om revalidering til master i sundhedsinformatik med bedre integration og en bedre fremtid for dig og din familie, samt at det vil gøre dig stærkere og gavne dig i din jobsøgning at få flere kompetencer.

Det forhold, at du endnu ikke har fået arbejde som bioanalytiker, kan ikke i sig selv begrunde en forlængelse af revalidering.

Det fremgår af reglerne, at revalidering er erhvervsrettede aktiviteter og økonomisk hjælp til personer med begrænsninger i arbejdsevnen, der skal hjælpe de pågældende til at fastholdes på eller komme ind på arbejdsmarkedet, således at muligheden for at kunne forsørge sig selv forbedres.

Revalideringen skal tilrettelægges således, at den – under hensyn til revalidendens forhold – kan gennemføres på så kort tid som mulig.

Bemærkninger til klagen

Du har oplyst, at du ikke magter at arbejde samtidigt med, at du tager en videregående uddannelse.

Vi bemærker, at dette ikke i sig selv berettiger dig til forlængelse af revalideringsperioden.

Vi skal henvise til begrundelsen for afgørelsen, samt at revalidering skal tilrettelægges, så den kan gennemføres på kortest mulig tid.

Oplysninger i sagen

Vi har afgjort sagen på grundlag af:

- De oplysninger, som forelå da Beskæftigelsesankenævnet traf afgørelse i sagen
- Nævnets afgørelse af 9. april 2010
- Klagen til Ankestyrelsens Beskæftigelsesudvalg af 28. april 2010
- Nævnets genvurdering
- Dit brev af 28. september 2010

Kommunen traf den 15. september 2009 afgørelse om, at du ikke kunne få forlænget din ret til revalidering. Kommunen begrundede afslaget med, at din helbredsmæssige situation var uafklaret, og du ved en forlængelse af revalideringen ville overskride grænsen på 5 år.

Beskæftigelsesankenævnet traf den 9. april 2010 afgørelse om, at du ikke kunne få forlænget din revalidering til også at omfatte uddannelsen til master i sundhedsinformatik.

Nævnet har begrundet afgørelsen med, at din helbredsmæssige situation er uafklaret, at det dermed er usikkert, om du kan gennemføre uddannelsen, og at det endvidere er usikkert om du kan gennemføre uddannelsen på normeret tid.

Du har klaget over nævnets afgørelse.

I klagen til Ankestyrelsen er det anført, at du ikke mener din helbredsmæssige situation er uafklaret, at din helbredstilstand har haft indflydelse på din gennemførelse af uddannelsen til bioanalytiker, at kommunen burde støtte dig i færdiggørelsen af uddannelsen til bioanalytiker, da du kun manglede sidste semester, at din sygdom kan helbredes, og at kommunen ikke tidligere har oplyst dig om, at du er forrevalideret.

Du har tilføjet, at du mener kommunens behandling er ulogisk og uretfærdig, og at du ønsker revalidering til uddannelsen som master i sundhedsinformatik, da du på grund af din helbredstilstand ikke kan arbejde samtidigt med, at du tager en videregående uddannelse.

Sag nr. 11, tidligere principmeddelelse 212-11, j.nr. 2100449-10

Følgende lov blev anvendt, da principafgørelsen blev truffet:

- Lov om aktiv socialpolitik - lovbekendtgørelse nr. 946 af 1. oktober 2009 - § 47, stk. 1

Afgørelse

Ankestyrelsens Beskæftigelsesudvalg har i møde truffet afgørelse i NN's sag om revalidering til holistisk afspændingspædagog.

Resultatet er

- NN har ikke ret til revalidering til (holistisk) afspændingspædagog

Vi ændrer således afgørelsen fra Beskæftigelsesankenævnet i YY.

Vores afgørelse medfører ikke, at NN skal tilbagebetale allerede modtaget revalideringsydelse.

En mødedeltager var ikke enig i afgørelsen. Mødedeltageren mente, at Arbejdsmarkedsbalancen ikke kunne være afgørende i et tilfælde som dette, hvor der er tale om små fagområder og under hensyn til, at der er lavkonjunktur på alle områder for tiden.

Begrundelsen for afgørelsen

Ankestyrelsens Beskæftigelsesudvalget finder ikke, at NN har ret til revalidering til holistisk afspændingspædagog.

Vi har lagt vægt på, at jobmulighederne for afspændingspædagoger ifølge Arbejdsmarkedsbalancen er mindre gode.

Vi har lagt vægt på, at revalidering så vidt muligt skal rettes mod områder, hvor der er gode eller rigtig gode beskæftigelses muligheder. Det betyder, at kun i de særlige tilfælde, hvor det på baggrund af borgerens forudsætninger og ønsker medfører, at det vil være velbegrundet, kan der bevilges revalidering til beskæftigelse inden for et område, hvor der er mindre gode jobmuligheder. I dette tilfælde skal begrundelsen fremgå af sagen.

Vi finder ikke, at det i dette tilfælde vil være velbegrundet, at bevilge revalidering.

Vi bemærker, at udgangspunktet ved tilbud om revalidering er at revalidenden skal kunne komme til at klare sig på arbejdsmarkedet på normale vilkår og på fuld tid. Heri ligger, at revalidenden også skal kunne stå til rådighed for arbejdsmarkedet i bredest muligt omfang inden for sit uddannelsesområde, idet hun derved får nemmere ved at finde beskæftigelse.

Efter det oplyste vil NN kun kunne stå til rådighed for en mindre del af arbejdsmarkedet for afspændingspædagoger, da hun kun kan bruge højre arm i begrænset omfang, og da en afspændingspædagog næppe kan undlade, at bruge den ene arm.

Vi har lagt til grund, at NN i 2000 fik en skulderskade, som hun blev opereret for i 2003, og at der er følger efter skulderoperationen, således at der er skånebehov mod belastende arbejde med højre arm og skulder.

En mødedeltager var ikke enig i afgørelsen. Mødedeltageren mente, at Arbejdsmarkedsbalancen ikke kunne være afgørende i et tilfælde som dette, hvor der er tale om små fagområder og under hensyn til, at der er lavkonjunktur på alle områder for tiden.

Kommunen har den 28. januar 2010 fundet, at borgeren er revalideringsberettiget, men at en jobplan til uddannelse som afspændingspædagog ikke kan imødekommes.

Nævnet fandt, at revalidenden havde ret til revalidering til afspændingspædagog.

Nævnet har begrundet afgørelsen med, at revalidenden har skånebehov i forhold til arbejde med højre arm og skulder, og at speciallæge i arbejdsmedicin har fundet, at uddannelse som afspændingspædagog eller anden undervisning vil være optimalt i forhold til de fysiske problemer. Det fremgår af sagen, at funktionsniveauet for højre arm er stærkt nedsat.

Kommunen har klaget over nævnets afgørelse.

I klagen til Ankestyrelsen er det anført, at kommunen er af den opfattelse, at det ikke er sandsynligt, at revalidering til afspændingspædagog vil kunne bringe revalidenden tilbage på det ordinære arbejdsmarked, både fordi der er ”mindre gode” beskæftigelsesmuligheder, og fordi revalidenden næppe vil kunne undgå at bruge højre arm i arbejdet. Kommunen er af den opfattelse, at revalidenden kun vil kunne påtage sig en del af de udbudte stillinger, hvis hun skal undgå at belaste højre arm, og at hun dermed har ganske få mulighed på det ordinære arbejdsmarked, når der er mindre gode jobmuligheder for afspændingspædagoger.